יחד

מגזין תורני קהילתי *בני ס"ש* והסביבה

קודשא בריך הוא, אורייתא וישראל חד הוא.

חודש תשרי אינו רק רצף של חגים. אפשר לראות בו מהלך אחד של חיבור - חיבור בין שלושת היסודות שעליהם עומד עולמו של היהודי: הקב"ה, עם ישראל והתורה. **בראש השנה** אנו מתחילים בקב"ה. איננו עוסקים בעיקר בבקשות האישיות שלנו, אלא בהמלכתו: "מלוך על כל העולם כולו בכבודך". תחילה אנו מחזקים את הקשר עם המלך, ומקבלים עלינו מחדש את מלכותו. **עשרת ימי תשובה ויום הכיפורים** מנקים את המחיצות שנוצרו בינינו לבין הקב"ה ובינינו לבין חברינו, ומכינים אותנו לחיבור הבא. **חג הסוכות** - חג האחדות. ארבעת המינים מסמלים חלקים שונים בעם ישראל, בעלי מעלות שונות, אך המצווה מתקיימת דווקא כאשר אוגדים אותם יחד. אחרי שהתחברנו אל הקב"ה, אנו מתחברים זה לזה, והופכים שוב לאחד. ואז מגיעה הפסגה - **שמחת תורה**. הקב"ה כבר איתנו, עם ישראל מאוחד, וכעת מצטרפת התורה. אנו אוחזים בה, מקיפים ורוקדים עמה בשמחה. הקב"ה, ישראל והתורה - שלושה שהם אחד. ואולי זהו סודו של תשרי: לבנות מחדש את החוט המשולש של חיינו - הקב"ה, עם ישראל והתורה. **"והחוט המשולש לא במהרה יינתק".**

מגזין חודש תשרי התשפ"ז

אקטואליה מ.ח.

מיום כיפור לסוכות: המדע והנפש מאחורי השמחה

רגע אחרי יום כיפור, אנו ניצבים בפני התחלה חדשה. לצד היתרונות הבריאותיים של צום המאפשר לגוף להתנקות, טמונה בו מתנה אדירה לנפש: הידיעה שהעוונות מתכפרים. התחושה שאנו פותחים דף חלק ונקי ממועקות העבר, היא התשתית ההכרחית לשמחה אמיתית. משם, המעבר טבעי וישיר אל חג הסוכות - הלא הוא "זמן שמחתנו".

בסוכות אנו לומדים הלכה למעשה כיצד לשמוח בחלקנו ולהסתכל על הטוב בכל מצב. היציאה מדירת הקבע המרווחת אל סוכת עראי פשוטה, מלמדת אותנו שהשמחה אינה תלויה בחומר, **אלא ביכולת להעריך את הקיים.** היכולת הזו למצוא סיפוק מחיה את הנפש, ולהלך הרוח החיובי הזה יש השפעה ישירה, עמוקה ומכרעת על בריאות הגוף.

הרפואה המודרנית מכירה כיום בבירור בכך שנפש שמחה בונה גוף חזק. כשאנו חווים שמחה, מתרחש בגופנו תהליך פיזיולוגי מרתק. המוח משחרר נוירוטרנסמיטרים וכימיקלים - אותם "שמות גבוהים" של עולם הרפואה - ובראשם הדופמין (המוכר כהורמון התגמול והעונג) והאנדורפינים. כשאנו מרגישים סיפוק ושמחה, החומרים הללו מופרשים לתוך זרם הדם ומערכת העצבים, מפחיתים את רמות הלחץ, מחזקים את המערכת החיסונית, ופשוטו כמשמעו, מרפאים את הגוף מבפנים.

אז איך אנחנו יכולים לייצר ולהגביר את התחושות הללו בשגרת היומיום? מעבר לעבודה התודעתית, חשוב לשלב פעולות פיזיות שמספקות אותנו ומפעילות את המנגנון הזה. **כושר גופני** הוא מהמפתחות המרכזיים לכך; פעילויות כמו אימון משקולות, קפיצה בחבל או תרגילי משקל גוף (קליסטניקס) אינן רק מפתחות את השריר, אלא משמשות כזרז עוצמתי ששוטף את המוח באותם "**הורמוני שמחה**", ומעניק לנו תחושת אופוריה, מרץ וסיפוק אדיר.

והיתרון העצום פה שזה מייתר את הצורך בחיפוש אחר סיפוקים אחרים מיותרים ולא בריאים.

כאשר אנו לוקחים את ה**התחדשות והניקיון** של יום כיפור, מחברים אותם ל**ראייה החיובית** של סוכות, יחד עם **עשייה ממלאת ופעילות גופנית** שמומרת על המכונה - אנו זוכים להעניק לעצמנו את הרפואה השלמה והטבעית ביותר לגוף ולנפש.

ממונות/ הרב איתי מעודה

אדם שחטא בגזל ואינו יודע למי להשיב - כיצד מתקנים?

ידוע מדברי חז"ל עד כמה צריך האדם להיזהר מאיסור גניבה וגזילה, שעוון חמור הוא עד מאוד. וכפי שמצינו בדור המבול, שאף על פי שחטאו בעוונות חמורים ביותר, בכל זאת לא נחתם דינם אלא על הגזל. ואחת הסיבות לכך היא שעוון זה הוא גם בין אדם למקום וגם בין אדם לחברו.

וכן מצינו בקרבנות, שכאשר היו מביאים **קרבן עוף**, ציוותה התורה להוציא את המוראה בנוצתה ולהשליכה, כיוון שהעופות ניזונים מן הגזל. ואילו **בבהמה** ציוותה התורה להקריב הכל על גבי המזבח. דבר זה צריך לעורר את ליבו של האדם לשוב בתשובה, ובמיוחד כאשר אנו עומדים לפני יום הכיפורים ומבקשים מחילה על עוונותינו, עלינו לוודא שאין בידינו ממון שאינו שלנו.

וכתב הרמב"ם בהלכות תשובה שישנם ארבעה ועשרים דברים המעכבים את התשובה, ומהם חמישה דברים שהעושה אותם אי אפשר שישוב בתשובה גמורה, לפי שהם עוונות שבין אדם לחברו, ואינו יודע למי חטא כדי שיוכל להשיב לו וכו'.

ואמנם, כאשר אדם יודע ממי גזל, קל יותר לעשות תשובה ולהשיב את הגזילה. אך כאשר אינו יודע ממי גזל או למי חטא, התיקון קשה יותר, שהרי אינו יודע למי להשיב.

והנה חכמים נתנו לנו דרך לתקן דבר זה, והיא הנקראת "תקנת השבים".

וכן כתב בשו"ע, סי' שס"ו סעי' א'-ב', וז"ל: גזלן מפורסם (שעסקיו בכך ותשובתו קשה) הבא לעשות תשובה מעצמו, אם אין הגזילה קיימת אין מקבלין ממנו, כדי שלא ימנע מלעשות תשובה. ואם רצה לצאת ידי שמים והחזיר, אין מוחין ביד הנגזל מלקבלו. הרועים והגבאים והמוכסים תשובתן קשה, מפני שגזלו את הרבים ואינם יודעים למי יחזירו, לפיכך יעשו בו צרכי רבים, כגון בורות, שיחין ומערות, עכ"ל.

והביאו האחרונים כמה עצות כיצד ניתן לתקן, כגון: לתרום לגמ"ח תרופות או לארגונים שהרבים נהנים מהם, כמו עזר מציון, חסדי נעמי ויד שרה.

ובספר "זכרון הדסה" הובאה עצה נוספת בשם הרב בן ציון אבא שאול זצוק"ל, שהכסף שלוקחים מהממשלה יכוון בו שילך לצדקה, שהרי הממשלה עושה בו צרכי רבים, כגון סלילת כבישים שכולם נהנים מהם.

ומסופר על הגאון האדרת, שחשש שמא מעל בצרכי הרבים בעת שכיהן כרב בחו"ל, ולכן קיבל על עצמו לעסוק בעירוב בירושלים עד סוף ימיו.

ולסיום, הובא מעשה באדם שתרם ספסלים חדשים ומרופדים לבית כנסת שרבים היו נכנסים אליו. אחד האנשים היה ישן שם במשך הלילה ונהנה מאותם ספסלים, ואף בירך את התורם. לבסוף התברר שאותו תורם היה חייב לו כסף, ונמצא שבכך זכה לתקן את עוונו.

והכלל הוא: הבא להיטהר - מסייעין בידו.

השגחה פרטית.../ הרב גבריאל מעודה

אחד הדברים שנתקלים בהם שומרי כשרות בחוץ לארץ זה חיפוש אחר ביצים כשרות .

ידוע כי ביצים חומות הנפוצות בעולם יש בהם בעיות כשרות של דם ולכן בחו"ל אוכלים רק ביצים לבנות .

בחודש שעבר נסעתי עם המשפחה לעבודה בהשגחה בגרמניה, הבאנו איתנו לשבת 2 יינות למרות שאחד מספיק,

הגענו לכמה ימי נופש לגבול צרפת לעיר נופש בשם "קולמר"

ביום שישי הלכתי עם ביתי לחפש בסופרים ביצים לבנות לשבת.

באחד הסופרים נפגשנו עם ישראליים אחד ביקש יין לשבת לקידוש, אמרתי שיש לנו והם שמחו מאוד ... הצעתי להם לבוא איתי לדירה ששכרנו ואביא להם את היין.

תוך כדי הליכה התחברנו .. הסתבר כי היהודי גר באשדוד.

עלינו לדירה ומיד הצעתי לו להניח תפילין.

כמובן שהוא התרצה מיד .... נגשתי מיד להניח לו תפילין הוא קרא קריאת שמע והתרגש מאוד.

כמובן שהבאתי לו יין לקדש עליו בשבת. בכך נפרדנו.

אגב... בצים לבנות לא מצאנו..

אבל יהודים מצאנו...

שלום בית/ הרב רענן כפרי

שלום בית - פרק ג'

הגמרא מביאה בשם רבי עקיבא (סוטה יז.):
"איש ואישה שזכו - שכינה ביניהם." ונאמר עוד: "לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו, שאין הברכה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו", שנאמר: "ולאברם היטיב בעבורה" (ב"מ נט).
האחדות בין בני הזוג מקיימת את השכינה ביניהם ומביאה את הברכה לבית.
ברור שהיחסים בין בני הזוג צריכים להיות מיוסדים על הבנה הדדית ואהבה פנימית, ולא על הסכמים כתובים של "אני אעשה אם אתה תעשה". הרי לכל אדם יש רצונות, הרגלים ומאוויים אישיים. כל אחד מגיע מבית אחר, עם אופי שונה ודרך חשיבה משלו. אם כן, כיצד ניתן לחבר בין שני אנשים שונים ולבנות יחד בית של אהבה ושלווה?
מילת הקסם היא ויתור.
רבים מהמקרים של אכזבות בחיי הנישואין נובעים מכך שלא יודעים לוותר זה לזה. כל אחד עומד על דעתו, וכל דבר קטן עלול להפוך לוויכוח גדול.
אבל איך ניתן לוותר באמת?
המדרש מספר על אישה אחת בצידון, שהייתה עם בעלה עשר שנים ולא ילדה. הלכו לרבי שמעון בר יוחאי ורצו להיפרד זה מזה.
אמר להם: כשם שכשנישאתם עשיתם סעודה לכל המוזמנים, כך כשאתם נפרדים - תעשו סעודה.
שמעו לעצתו ועשו סעודה. האישה נתנה לבעלה לשתות הרבה יין, עד שהשתכר. מתוך השמחה אמר לה: "כל חפץ טוב שיש בבית - קחי לבית אביך."
לאחר שנרדם, אמרה למשרתיה שייקחו אותו עם המיטה לבית אביה.
כשהתעורר **שאל:** "היכן אני?"
אמרה לו: "בבית אבי."
אמר לה: "החלטנו להתגרש, ומה אני עושה בבית אביך?" השיבה לו: "אתה אמרת שכל חפץ טוב שיש בבית אקח לבית אבי. לקחתי אותך, שאין לי חפץ טוב בעולם יותר ממך."
הלכו לרבי שמעון בר יוחאי וסיפרו לו את המעשה. עמד והתפלל עליהם - ונפקדו.
(שיר השירים רבה א', ל"א)
האישה הראתה בחכמתה ובאהבתה עד כמה בעלה יקר בעיניה. דווקא ברגע שבו עמדו להיפרד, היא גילתה לו שהוא הדבר היקר ביותר עבורה.
וזהו הסוד לוויתור: כאשר אדם מייקר את השני, מחשיב אותו, מכבד את רצונו ואת דעתו - ממילא קל לו יותר לוותר. כי כשמבינים שהאדם שמולנו יקר יותר מהוויכוח, כבר לא כל כך חשוב מי ניצח ומי צדק.
לפעמים ויתור קטן הוא זה שמביא שלום גדול, וכשיש

יסודות/ הרב טירן זנדני

מתקרבים אנו לימי סוכות השמחים שעליהם נאמר "ושמחת בחגיך" ואם כן צריך להבין מה עבודת ה' בימים אלו

נקדים מעט ונסביר שבכל דבר ודבר יש עבודה בבחינה פנימית ויש עבודה בבחינה חיצונית. לדוגמא בתפילה העבודה החיצונית מתבטאת ב"היכון לקראת אלקיך ישראל" כשנפנה ונוטל ידיו וכו' לאחר מכן עיטוף בטלית גדול, תפילין של יד ותפילין של ראש. והעבודה הפנימית מתבטאת במילמול חלקי התפילה - קורבנות, פסוקי דזימרה, יוצר אור ותפילת שמונה עשרה כנגד ד' עולמות - עשיה, יצירה, בריאה ואצילות.
את עבודת הפנמיות בימים הנוראים סימנו ביוה"כ בעת תפילת הנעילה כאשר שיננו מנוסח 'כותבנו לחיים' לנוסח ''חותמינו' אך את עבודת החיצוניות אנו נסיים רק בהושענא רבה כשנאמר בסוף תפילת שחרית חותמינו.
נוסיף הקדמה ששמעתי מהרב יוסף שני שליט"א בענין המשפט על הדין וחשבון שנידונים עליהם בימים אלו על הדין אנו נשפטים בראש השנה ועל החשבון בהושענא רבה וביאור הדברים כך הם- "דין" אלו המעשים עצמם לדוגמא אדם המזיק צינור גז פעיל חייב לשלם על המוצר שהזיק אבל מה שנגרם מחמת כן שריפה או מיתה ח"ו זה החשבון בר"ה נידונים על הדין ובהושענא רבה נידונים על החשבון. יכול להיות שהאדם יצא זכאי בדין אך לא בחשבון ולכן הימים הנוראים לא נגמרים עד הושענא רבה.
ולכן מפה נבין כמה זהירות צריכה להיות בימים הללו שהמשפט עדיין מתנהל ואם כן השמחה בימי הסוכות צריכה זהירות ומחשבה שלא תהפך להוללות ונמצא שכרו בהפסדו.
ועיקר הימים הללו לתחזק את הקשר עם הקב"ה ושלא יחטא כלל כמו שרמוז "כי ביום הזה יכפר עליכם" אלו חטאי העבר "לטהר אתכם מכל חטאתיכם" על העתיד לבוא. תחילתם בד' הימים שבין יוה"כ לסוכות שאין בהם חשבון עוונות והם עדיין בבחינת מחילת עוונות אח"כ ד' המינים המרמזים לאברי האדם הם כנגד האור הפנימי והסוכה חופפת מכל סביבותיו כנגד אור חיצוני ונמצא "כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך" והשמחה הזו במצוה גורמת שיחזיק היהודי מעמד בתשובתו אף בעתיד ע"י כח השמחה.
וכך היה אומר הסבא קדישא מלכוביץ' זיע"א על הפס' "וחג האסיף תקופת השנה" מהג הקדוש הזה מסוגל יהודי לאסוף כח ותקיפות בעבודת ה' לכל השנה. ואיך ? ע"י האור הגדול של ד' מינים וסוכה.

כל זמן שיהודי מלא בעוונות אין החלק אלוק' ממעל שבו מניח לו לשמוח אף שכ"כ רוצה, כי בפנימיותו הוא עצוב על ריחוקו מה' ולכן נתקן החג הזה אחר יוה"כ "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם" ואז "ושמחת בחגיך"

תשרי מזל מאזניים

מזל מאזניים מסמל איזון, שותפות וצדק. בני המזל חברתיים מאוד, מאמינים כי "טובים השניים מן האחד" וזקוקים תמיד לסביבה אנושית. **הם ניחנו** בכושר ביטוי מעולה, עדינות וטאקט, ולכן הם אהובים בחברה. שאיפתם להרמוניה ושלום גורמת להם לוותר רבות למען הזולת. **יש להם** חוש צדק ויכולת נדירה לשפוט מצבים באובייקטיביות, מה שהופך אותם למגשרים מצטיינים ומוצלחים. **מדובר באנשים** שאפתנים, אינטלקטואלים הפועלים לפי שכל והיגיון. **מנגד,** הנטייה "לשקול ולנתח" כל דבר מובילה להססנות ולהתלבטויות ממושכות. **האתגר המרכזי שלהם** הוא ללמוד לקבל החלטות ולהתקדם מבלי להתחרט, מתוך הפנמה שלכל בחירה יש רווח והפסד.

בנוסף, התחלות חדשות עשויות להרתיע אותם, ולכן עליהם להשתמש בשאפתנותם כמנוף לדחיפה קדימה. **אתגר מרכזי נוסף** הוא הצורך לרצות את האחר; עליהם לזכור שלא חובה לרצות את כולם, במיוחד כשזה פוגע בצרכים ובערכים שלהם עצמם.

חסידות/ הרב אהרן קרניאל

ימי וחגי תשרי החתונה הגדולה...

מעט על אהבה, והייחוד שבין בורא העולם לישראל עם קרובו, אשר מתרחשים בימים ענקיים אלו של חודש תשרי שהם בעצם התחדשות שנתית בנישואי הקב"ה "החתן" עם עם ישראל "כלתו" לאור פניחיות התורה.

בראש השנה: מתכוננים אנו בחיל וברעדה לחופה עצמה, ישנם מנהגים בעדות מסויימות בישראל בכניסתה של הכלה לחופה תוקעים בשופרות. בר"ה טרם היכנסנו לחופה הקדושה (ביום כיפור), תוקעים אנו בשופרות. ע"פ תורת החסידות, ע"י תקיעת השופר ותפילות ר"ה, מכתירים אנו את הבורא למלך ומעוררים בו את הרצון למלוכה, "מלוך על העולם כולו בכבודך", השופר מסמל את געגועיו, כמיהתו וצעקתו של היהודי להתחבר ולהתאחד עם הבורא

יום הכיפורים: הוא היום שמתואר בקבלה כ"זמן האחדות", בו הכלה והחתן הקוסמיים כורתים ברית נצח. כל מי שהי' בחתונה יהודית דתית וחסידית בפרט, הבחין ברצינות והמתח העצום ששורים על החתן והכלה ביום חופתם.

הדבר מגיע לשיאו בחופה עצמה בו לעתים שהנך מוצא אותם בוכים מי שאינו מצוי בסוד הענין ישאל: מדוע יבכו ביום המאושר ביותר בחייהם? משום שיום החופה נחשב ליום כיפור הפרטי של החתן והכלה. התלמוד מלמדנו כי בנישואין, כל חטאי החתן והכלה נסלחים ומקבלים מחילה שלימה. כב"יום כיפור" יום הכפרה והמחילה.

השיא ב"נעילה": מיד לאחר סיום החופה צועדים החתן והכלה אל ה"חדר ייחוד", באשר עליהם להימצא יחדיו לבד בחדר סגור למשך מס' מסוים של רגעים. בכך מסתיים מעשה הנישואין. בסיומו ושיאו של יום הכיפורים. ניגשים אנו אז לתפילה הקדושה ביותר בשנה - "נעילה". הפי' הפשוט שאז ננעלים שערי שמים, תורת החסידות שופכת אור חדש ומסבירה שזהו משום שבתפילה "נועלים" את כל השערים שזר לא ייכנס עכשיו "ננעלים" ומתאחדים רק בורא העולם וישראל עם קרובו, כהפסוק (משלי, ה') : "יהיו לך לבדך ואין לזרים איתך". אפילו לא המלאכים הנעלים ביותר

הימים הנוראים מאחרינו. כעת מגיעה החלק השמח של החתונה סוכות זהו כבר שמחת החתונה בעצמה. הסעודה: במשך ימי החג חייבים לשבת ולסעוד את סעודת החג ודווקא ב"בשר שמן ויין ישן" - זוהי סעודת החתונה. הריקודים: הינם כמובן "שמחת בית השואבה",

ראיתם חתונה ללא פרחים? זהו כמובן מצות החג החשובה של נטילת ד' מינים מאוגדים. המקשטים לנו את החתונה, בחג הסוכות

שמיני עצרת ושמחת תורה: מתחולל האיחוד האינטימי בין בורא העולם ועמו. טקס החתונה הסתיים. האורחים שבו לבתיהם. כעת, אין יותר צורך ב"קישוטי הכלה". לא עוד מחיצות ולבושים המעלימים ומסתירים על הקשר

אין יותר צורך בקישוטים השונים שאנו מתקשטים לכבוד השכינה הקדושה כדי לעורר אהבתה. את השופר, הסוכה, הלולב, אנו מסירים מעלינו, באשר אנו מתאחדים עם החתן האהוב בשמחה של מצוה ושירי אהבת ה' יתברך - בפרט בעת ה"ההקפות". במהלך השמחה פורצת גדר, מגיעה השמחה לשיאה. היהודי מתאחד בייחוד גמור עם נותן התורה. ולכן, איננו מתעסקים בלימוד מעמיק של התורה. אלא רוקדים איתה כפי שהיא סגורה, עם עצם התורה. עם עצמותו ומהותו של נותן התורה.

"ירח הדבש" - תשרי - מגיע לסיומו וההתרגשות מתחילה לחלוף. חשוון. הזמן שבו עלינו לבנות קשר אמיתי עם שותפנו לנישואין בחיי היומיום שלנו. זה הזמן לגלות את הקשר עם השכינה שימשיך ויתעצם למשך השנה כולה

שנה טובה ומתוקה בכל המצטרך, שנת גאולה אמיתית ושלימה, אמן.

הרב אהרן קרניאל שליח הרבי בית חב"ד בני ע"ש

מתשובה לשמחה/ כרמי שילוואן

מתשובה לשמחה - המסע של חגי תשרי

חודש תשרי הוא חודש של מסע. בתוך שבועות ספורים אנו עוברים דרך רגעים של יראה וחשבון נפש, סליחה וכפרה, ומגיעים לבסוף אל שמחה גדולה - חג הסוכות ושמחת תורה.

במבט ראשון נראה שיש כאן ניגוד: כיצד ימים של דין ותפילה הופכים לימים של שמחה וריקודים? אך אם נתבונן בעומק הדברים נראה שיש כאן רצף אחד, שכל שלב בו מכין אותנו לשלב הבא.

בראש השנה אנו עומדים מול עצמנו. קול השופר קורא לנו להתעורר, לעצור את שגרת החיים ולשאול: לאן אני הולך? מה אני רוצה לתקן? מה הייתי רוצה לקחת איתי לשנה החדשה?

ראש השנה אינו רק פתיח לשנה חדשה בלוח השנה. הוא הזמנה להתחדשות פנימית. מכאן אנו מגיעים לעשרת ימי תשובה וליום הכיפורים. אלו ימים שבהם אנו מקבלים הזדמנות לעצור, לבקש סליחה ולסלוח, להסיר משאות מיותרים ולנסות לתקן את מה שניתן. אבל התורה אינה משאירה אותנו שם.

מיד לאחר יום הכיפורים מגיע חג הסוכות "זמן שמחתנו". אחרי שביקשנו סליחה, אנו מצווים לשמוח. אחרי שעמדנו בתפילה, אנו יוצאים אל הסוכה. אחרי שהתבוננו פנימה, אנו פותחים את הלב אל המשפחה, אל החברים ואל הקהילה.

הסוכה עצמה מלמדת אותנו שיעור גדול. היא פשוטה, ארעית ופתוחה.

היא מזכירה לנו שלא כל מה שאנו חושבים שהוא קבוע ובטוח אכן נמצא בידינו.

דווקא מתוך ההכרה הזו אנו לומדים להעריך את מה שבאמת חשוב: אנשים שאוהבים אותנו, משפחה, חברים, אמונה, מסורת וקהילה.

זהו החיבור העמוק בין יום הכיפורים לסוכות. ביום הכיפורים אנו מנקים את הלב.

בסוכות אנו ממלאים אותו בשמחה. ומיד לאחר שבעת ימי הסוכות מגיע שמיני עצרת ובמרכזו שמחת תורה.

כאן מגיע המסע לשיאו. לאחר שעברנו תהליך של התבוננות, סליחה, כפרה ושמחה, אנו חוזרים אל התורה.

והדבר המופלא הוא שאיננו רק מסיימים את התורה, אלא אנו מיד מתחילים אותה מחדש, "מתחילים מבראשית".

יש כאן מסר גדול לחיים. גם כשסיימנו פרק, אין משמעות הדבר שהכול נגמר. כל סוף יכול להיות התחלה. גם לאחר שנה מורכבת אפשר לפתוח דף חדש. גם לאחר טעות אפשר לתקן. גם אחרי רגעים של קושי אפשר לבחור בשמחה ולהמשיך קדימה.

חגי תשרי מלמדים אותנו שהחיים אינם מורכבים רק מיראה או משמחה, אלא הם דורשים מאתנו את שתיהן, את היכולת לעצור ולהתבונן לצד היכולת להמשיך, לשמוח ולבנות.

ואולי זה גם סוד כוחה של קהילה. כאשר אנו יושבים יחד בסוכה, מתפללים יחד, מבקרים זה את זה, מארחים ומתארחים, ולבסוף רוקדים יחד עם ספרי התורה, אנו מגלים שהשמחה הגדולה ביותר אינה שמחה של אדם יחיד, אלא זוהי שמחה שנוצרת כשאנשים מתחברים זה לזה.

יהי רצון שנזכה לקחת מחגי תשרי את כל מה שהם מבקשים ללמד אותנו:

את ההתעוררות של ראש השנה,

את הסליחה של יום הכיפורים,

את האמונה והפשטות של חג הסוכות,

ואת האהבה והשמחה של שמחת תורה.

שנזכה להיכנס לשנה החדשה בלב נקי, ברוח טובה ובאמונה גדולה, ומתוך אחדות, אהבת ישראל ושמחה.

שנה טובה ומבורכת.

תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה.

למעלת התשובה/ הרב עמיאל שאער

בס"ד, ערב שבת "שובה" התשפ"ז
על הרצון , התשובה והגאולה

הגמ' **בקידושין נט** : מעלה אפשרויות שונות לקידושי אשה. בין היתר, אם אדם אמר "הרי את מקודשת לי על מנת שאני צדיק גמור - הרי זו מקודשת" והסיבה : "שמא **הרהר** תשובה". ה"**מנחת חינוך**" בגדרי התשובה מציין שיש שני חלקים למצוות התשובה. אנו מכירים את החרטה, וידוי, קבלה לעתיד- אך זהו השלב השני. לפני כן דרוש **רצון**! לרצות לעשות תשובה! שינוי **הרצון** הינו התחלת התשובה.

הרמ"א בספרו "תורת העולה" כותב לגבי תשובה, "וזה ענין התשובה, בקידושין הנה בעל תשובה מצד **הרצון** בלבד ואין שום כח יוצא לפועל, הנה **הרצון** הטוב כבר מועיל".

הרמח"ל ב"מסילת ישרים" אומר כי התשובה היא חסד שהוא אחד משלושה עניינים בתשובה, שבו,למרות חטאיו של האדם, הקב"ה מוחל. הוא מבטא זאת "שתחשב עקירת הרצון כעקירת המעשה" "הנה עקירת הרצון וסר עוונך". גם ב**תפילת שמונה עשרה** יום יום אנו אומרים: "ברוך... **הרוצה** בתשובה", והרב קוק מבאר: "**הרצון** של התשובה זהו **הרצון** של עומק החיים" כי כשאדם שב בתשובה הוא חוזר ליסוד החיים, ומתוך כך הנשמה מתרחבת לכל הגוף. זהו רצון ה' וזה גילוי ה' בעולם. הקב"ה מתגלה בעולם דרך **הרצון**. נמצאנו למדים כי די לו לאדם בהרהור המעיד על רצונו וכוונותיו בכדי שתעלה לו התשובה. ואמנם דבר זה הכרחי לפעולת התשובה.

בהיבט אמוני נברר מה היחס בין תשובה לגאולה. הגמ' **בסנהדרין צז :** - " אמר רב: כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה ומעשים טובים. ... ושמואל אמר:דיו לאבל שיעמוד באבלו" (= רש"י - הקב"ה לא ימתין עד אין סוף ולא ישאיר מצב זה תלוי. אלא יקדם את הגאולה בעצמו אע"פ שלא שבו בתשובה) הגמרא מציינת כי זוהי מחלוקת תנאים. רבי אליעזר אומר: אם ישראל עושין תשובה נגאלין ואם לאו אין נגאלין. א"ל רבי יהושע: אם אין עושין תשובה אין נגאלין?? - אלא הקב"ה מעמיד להם מלך שגזרותיו קשות כהמן וישראל עושין תשובה ומחזירן למוטב.

במילים אחרות, מחלוקת זו היא בשאלה, **האם הגאולה תלויה בתשובה או שהקב"ה יגאל אותנו דרך ייסורין?.** הרמב"ן על הפסוק בפרשת בחוקותי "**..או אז יכנע לבבם הערל" אומר:** "והנכון בעיני שיאמר 'והבאתי אותם בארץ אויביהם **או** עד זמן שיכנע לבבם הערל (תשובה) **או** עד זמן ירצו את את עוונם באורך הגלות (יסורין מכפרין) . אולם לגבי פרשת האזינו כותב הרמב"ן (**וענתה השירה הזאת לעד..**) "והנה אין בשירה הזאת תנאיבתשובה ועבודה... שהוא יתברך יעשה בנו בתוכחות חימה אך לא ישבית זכרינו... אם כן השירה הזאת מבוארת בגאולה העתידה". יוצא שרמב"ן הולך כשיטת רבי יהושע ושמואל, שהקב"ה יביא ייסורין ויקדם את הגאולה. אז איך עמדתו מתיישבת עם מה שכתב בפרשת בחוקותי? ב "ספר הגאולה" הרמב"ן מכריע. "שאע"פ שאם עושין תשובה נגאלין, מכל מקום הענין (הגאולה) מותנה בתשובה, ותלוי ביראה ועבודה, אך יש לו זמן קצוב שלא יארך יותר, כי כבר הגיע עת התור (גאולה) ובא עת קיבול שכר.." זאת אומרת , שמצד אחד הגאולה תלויה בתשובה, אך גם אם לא, הגאולה תגיע בכל אופן. ולכן שני הדברים נכונים. כשהאידאל - שעמ"י יחזרו בתשובה. ואם לא - יגאלו בכל אופן. הרצי"ה קוק זצ"ל : תחילת התהליך תבוא גם ללא תשובה מצידנו. ודברי הרמב"ם "שהתשובה מוכרחת לגאולה" קשורים להמשך התהליך. וברור שגאולה על ידי תשובה היא הדרך הנכונה, והיא טובה ונצרכת כדי לא לסבול יסורין וכדי לקיים נבואות. ואמנם רואים שהקב"ה דוחק בנו שנגיע לתשובה ברצותו לגאלנו.

העולה מכך, התשובה מתחילה ברצון פנימי של האדם. ומתקיימת באדם הפרטי. הדבר משפיע על הכלל באופן שמקרב את גאולת עמ"י. יה"ר שנזכה לרצות לשוב בתשובה ומתוך כך ניגאל, אמן כיה"ר.

חנוך לנער/ אלעזר דנין

לעילוי נשמת אימי, יונה דנין בת חממה ושלום

הורים (לא) מושלמים

ילד קטן בפיג'מה מכורבל בשמיכה במיטה, ראשו מצוי בחלומות טובים, פניו פני מלאך שלווים. סוף סוף שקט. הם חמודים כל כך כשהם ישנים, והאימא, לשנייה אחת, מרגישה האימא הטובה. כולה רכות וחמלה והבנה מלאה להם, לצרכים שלהם. שם, במיטה, כשהם ישנים, החלומות שלה על האימא שתהיה ועל הילדים שיהיו לה, פוגשים סוף סוף את המציאות.

אבל כל הורה מכיר את המרחק שנפער בין החלומות למציאות ברגע שהם פוקחים את העיניים. הם מנדנדים על דברים שגורמים להורה להשתעמם או לכעוס, הם לפעמים מביכים, בעיקר במקומות ציבוריים או ליד אנשים שלהורה אכפת מה חושבים עליו, הם רבים ומתווכחים בכל הזדמנות ובכל מקום, הם אוכלים בלי הפסקה ומייצרים בלאגן אינסופי וערימות של כביסה, וזה עוד כשהכול בסדר, כשהם לא חולים או מתמודדים עם בעיות חברתיות וקשיים בלימודים.

וההורים? לא מספיק סבלנים, לא מספיק מתעניינים, לא מספיק מבלים בגני שעשועים, לא מספיק יושבים על שיעורים, לא מספיק. וגם לפעמים משועממים, מתוסכלים, רוטנים, עייפים, מבולבלים, כועסים וחסרי אונים.

ילדים הם הטיפול הפסיכולוגי הכי שווה שאדם יכול לעבור. ילדים מזהים את הבטן הרכה של ההורים, והם בעיקר מפגישים אותם עם כך שההורים לעולם לא היו ולא יהיו מושלמים.

השאיפה של ההורים להיות שם, בחלומות, עבדה מצוין כשהם תכננו את החתונה וכשריהטו את הדירה, אבל הילדים השאירו אותם עם היום יום, עם השיעור הגדול שיש לחיים להציע, שיעור שבו צריך לארוז את האגו ולהשאיר אותו מחוץ לדלת. השיעור הזה, שבו ההורים נוכחים כבני אדם אמיתיים, עם כוונות טובות והמון המון טעויות, הוא שיעור של קבלת עצמם ללא תנאי, ואז גם קבלת האחר, הילדים, ללא תנאי.

זה מסע ארוך, ויש בו המון שמחה על מה שיש והשלמה על מה שלא יהיה, יש בו קושי והרבה אמונה.

אז אם ההורים מרגישים לפעמים "לא מספיק", דעו שזו התחושה המדויקת אותה מרגישים דווקא הורים טובים. כי חלק מלהיות הורה טוב היא הידיעה שלפעמים אתה לא מספיק טוב. אלה הרגעים בהם הם מצליחים להיות בתוך חוויה של תסכול או חוסר שלמות, משם הם משנים את דרכיהם או מקבלים את עצמם כלא מושלמים. והילדים שלהם זוכים לראות הורה שמביא את עצמו לתוך היחסים, כשלם אך לא בהכרח מושלם, כמי שרואה את צרכי הילדים אך לא בהכרח מצליח לספק את כולם. ושם, במרווח בין ההורה שמשאלת ליבו היא להיות מושלם אך הוא איננו, לבין הילד שגדל ותהליך גדילתו הוא רצף של חוויות לא מושלמות, צומחת לה מערכת היחסים הבריאה בין הורה לילד.

כי רק ההורים שיורדים קצת מהבמה של המחנכים, הסמכותיים מידי, המענישים, יודעי הכל, אלה שהכל הולך להם בקלות, יכולים להיפגש עם הילדים בחוויה של שוויון ערך (לא זכויות) בענווה ובכבוד.

ונחתום בסיפור, זוג הורים מותשים וכעוסים הגיעו לרב שלהם. הגיעו מים עד נפש. הילד שלהם עושה רק מה שמתחשק לו, או נכון יותר, לא עושה שום דבר, כי זה מה שמתחשק לו. לא מוצא את עצמו באף מסגרת, ובכל כמה חודשים מדלג ממקום למקום. הם רצים ומתרוצצים ממומחה למומחה, מדברים עם הילד, ושוב מנסים פה ומנסים שם, ובינתיים דבר לא הועיל. הם מאוכזבים ועייפים. "איך טעינו?!", כך הם מלקים את עצמם, "מה עשינו, שלמרות כל המאמצים אנו לא מצליחים?". האב מאשים את הנוקשות של האם, האם - את הרכות של האב, והנה הם מוצאים את עצמם בחדרו של הרב.

"האם יש לכם ילדים נוספים?", שאל אותם הרב.

"ודאי", הם ענו, "שבעה ילדים".

"ומה איתם? האם הם כן הולכים בתלם? האם הם כן מרווים אתכם נחת?".

"אוו, ודאי!", עונים ההורים בסיפוק ובלא מעט גאווה, "הילדים שלנו לשם ולדוגמא! חרוצים, מחונכים, פיקחים ונעימי-שיחה, אותם חינכנו להפליא! ממבט ראשון כבר רואים שהם הילדים שלנו".

או אז אמר להם הרב: "יש לי שני דברים להגיד לכם. הראשון הוא שהילד המתמודד שלכם, הוא למעשה בכלל לא שלכם. הוא רק פיקדון אצלכם. אחרי שעשיתם עבורו את המקסימום, תזכרו שהשאר בידי שמיים ולא בידיכם. הכישלונות שלו אינם הכישלונות שלכם, ולא אומרים עליכם כלום.

והדבר השני שאני רוצה להזכיר לכם הוא, שגם השבעה הנוספים שלכם, המוצלחים, החכמים, גם הם אינם שלכם. גם ההצלחה שלהם היא מתנה שניתנה לכם משמיים, וגם הם פיקדון".

הורות מזווית שונה/ מירב מעודה

מנווטים אל היעד - חזון הורי וערכים

חודש תשרי אינו עוד חודש בלוח השנה; זהו זמן שבו הנפש והלב מבקשים התחדשות. הוא מזמין אותנו למרחב של סליחה, התבוננות ועבודה פנימית.
ראש השנה הוא זמן ל"חשבון נפש". חשבון הנפש אין כוונתו הלקאה עצמית, אלא הקשבה עמוקה: בירור המקום שבו אנו נמצאים לעומת המקום שבו היינו רוצים להיות.
בתפילה אנו מבקשים מהקב"ה: "**מלוך על כל העולם כולו בכבודך...**" - יש לנו יעד ברור: המלכת הקב"ה עלינו למלך!
כשם שבראש השנה עוצרים לעשות "חשבון נפש" ולחשב מסלול מחדש, כך גם בהורות: הבית זקוק לרגע של עצירה ובדיקה, האם ההתנהלות שלנו תואמת את החזון ההורי?

מהו חזון הורי?
"חזון הורי" הוא המצפן המשפחתי . זוהי תמונת העתיד שאנו מייחלים לה עבור ילדינו - אילו אנשים אנו רוצים שהם יגדלו להיות? אילו ערכים יובילו אותם בחייהם הבוגרים? כפי שחוזה צריך מטרה ברורה, כך גם לחזון ההורי יש ערך שמלווה אותו.
כשפועלים ללא חזון, התוצאה היא תגובות שונות לסיטואציות: הילד צועק - אנחנו מענישים; הילד מסרב ללכת לישון - אנחנו מוותרים.

כשיש חזון, כל החלטה קטנה נמדדת מול המטרה הגדולה. אם הערך המוביל שלנו הוא עצמאות, נשאל את עצמנו: "האם במה שאני עושה, אני מקדם את העצמאות שלו?"
כדי ליישם את החזון מתוך יצירת אווירה משפחתית נעימה, עלינו לעצור ולברר עם עצמנו מהו הקו המנחה אותנו כהורים.
שרית רצתה להנחיל לבנה נועם (בן 7) את ערך האחריות. היא בחרה להזכיר לו בכל בוקר מחדש: "נועם, נעלייים!", "נועם, לקחת את התיק".
ככל שהיא זירזה, נועם הפך אדיש, והבקרים הפכו לשדה קרב.
לאחר זמן מה, שרית עצרה לבירור פנימי: "האם התזכורות שלי באמת בונות אצלו אחריות?" היא החליטה להעביר אליו את הסמכות ונמנעה מהערות. לאחר ימים מועטים, נועם החל להתארגן בעצמו - והאווירה בבית השתנתה ממתח, לרוגע ושיתוף פעולה.

הגדרת החזון ההורי:
הגדירו מטרות ארוכות טווח - אל תחשבו רק על "איך לעבור את ארוחת הערב בשלום", אלא על אילו מבוגרים אתם רוצים לגדל.
בחרו 3 ערכי ליבה - התמקדו בערכים שהכי חשובים לכם (למשל: יושר, כבוד, אחריות).
תרגמו ערכים למעשים- חשבו איך אתם מטמיעים את הערך בילדיכם ותנו דוגמא אישית. הערות חוזרות, בקורות ולקיחת אחריות מהילד לא מובילים לשום מקום.

לסיום:
בדקנו: אילו ערכים אתם רוצים לקחת מבית הוריכם ולהנחיל לילדיכם ומה הייתם רוצים לשנות. (למשל: אימוץ השיח הפתוח, שינוי הביקורתיות).
הבינו: אין לנו שליטה על עתיד ילדינו, אך יש לנו אחריות מלאה על הדוגמה האישית והכלים שאנו מעניקים להם בדרך.
זכרו: "אם אתה לא ידוע לאן אתה שט, אין אף רוח בעולם שתקח אותך לשם".

מירב מעודה | מנחת הורים מוסמכת (M.A בחינוך)
הורות מתוך סמכות וחיבור. ליווי פרטני, הנחית קבוצות והרצאות: התקשרות בוואצפ 0547944214|

ואת עלית על כולנה/ מירב מעודה

סוד תפילת חנה
"וקולה לא ישמע" - העוצמה שבדממה!

חודש תשרי בפתח, ואיתו משב הרוח של הימים הנוראים.
ביומו הראשון של ראש השנה קוראים בהפטרה את סיפורה המרטיט של חנה אם שמואל.

מדוע קוראים דווקא את הפטרת חנה בראש השנה?
חז"ל מספרים לנו כי בראש השנה נפקדה חנה אך מעבר לנס הפקידה, חנה מעניקה לכל אחת מאיתנו מפתח זהב להכנה והתעוררת לקראת השנה החדשה, היא מלמדת אותנו איך להפוך את הקושי והציפייה למקור של צמיחה, אמונה ותפילה.

סיפורה מתחיל במשכן שילה: לאלקנה היו שתי נשים, חנה ופנינה .
בעוד שפנינה היתה מוקפת בילדים, חנה המתינה שנים ארוכות בידיים ריקות. שנה אחר שנה, בעת העלייה לרגל, היא סופגת הערות והקנטות שמכאיבות לנפשה, בוכה ואינה אוכלת. אפילו אלקנה אִישָׁהּ, שמנסה לנחמה, לא מצליח למלא את החלל.
אך במקום לשקוע במרירות או בכעס, חנה קמה ופונה אל המשכן. היא עומדת שם, בודדה, ושופכת את נפשה בלחש: "רַק שְׂפָתֶיהָ נָעוֹת וְקוֹלָהּ לֹא יִשָּׁמֵעַ".
שנים ארוכות עמדה חנה מול שתיקה וכמיהה לא ממומשת. אך, היא לא זעקה בקולות מורמים, אלא בלחש פנימי המחובר לכל נימי נפשה.
תפילת שמו"ע נקראת גם תפילת הלחש - חז"ל למדו מחנה שתפילה הנאמרת בלחש מקבלת עוצמה.

מה יש בה, בזעקה השקטה הזו שפותחת את כל השערים בדיוק כשאיננו מוצאות את המילים?
דווקא בימים הנוראים, כשהנפש מחפשת נקודת אחיזה בין כל רעשי החיים והשגרה, עומדת מולנו דמותה של חנה ומציעה מהפכה שקטה.

בעוצמה עדינה היא מרעישה עולמות, ומזכירה לנו שהזעקה הכי עמוקה, הכי מדויקת ומשנה מציאות - היא דווקא זו שבוקעת מתוך הלחישה של הלב.
חנה מחזירה לנו את הכח של המרחב הפנימי.
הקושי וההמתנה הממושכת לא הביאו אותה לניכור או לייאוש- מתוך עומק הכאב והשתיקה היא בחרה בתפילה.
זהו סיפור על הכח שבכל אחת מאיתנו לגלות מנהיגות פנימית, להפוך קושי לצמיחה, ולדעת שגם הדממה הכי שקטה שלך , נשמעת למרחקים!

אז קחי פסק זמן לעצמך ובדקי: כמה מקום יש לקול האמיתי והשקט שלך בתוך רעשי השגרה, הציפיות של הסביבה ומרוץ היומיומי? מתי את מאפשרת לעצמך להיות עם עצמך, להקשיב לקול הפנימי שלוחש לך למה את זקוקה?
לקראת יום הדין, כולנו נושאות עמנו "המתנה" או כמיהה פרטית – לבריאות, לנחת מהילדים, לפרנסה או לשלום בית.
חנה מלמדת אותנו שאין דמעה שחוזרת ריקם. דווקא מתוך המקום האישי והשקט, מתוך עומק הלב, אפשר להצמיח תפילה שבוקעת רקיעים.
שנזכה להכתב בספר הצדיקים מתוך תפילה זכה, אמונה ורוגע. שנה טובה ומבורכת!

היו שותפים בגיליון הבא! שלחו כישור על הוריכם את המלצתיכם ושתפו הבית

טבע ורפואה/ הרב אליה יפת

רימון מלא בריאות וברכה
הפרי האדום שמסתיר בתוכו אוצר של טעם ובריאות

הרימון הוא אחד מפירות העונה המיוחדים ביותר. מעבר לטעמו המתוק והמרענן הוא מכיל רכיבים תזונתיים חשובים שהופכים אותו לתוספת נפלאה לתפריט היומי. הרימון מוכר לנו היטב במיוחד בתקופת חגי תשרי, אך היתרונות התזונתיים שלו הופכים אותו לפרי שכדאי ליהנות ממנו לאורך כל העונה.

מה מסתתר בכל גרגר?

גרגרי הרימון עשירים בנוגדי חמצון. אלו חומרים המסייעים להגן על תאי הגוף מפני נזקים ומסייעים לשמור על פעילות תקינה של מערכות שונות בגוף. צבעו העז של הרימון אינו רק יפה ומרשים, אלא קשור גם לחלק מהרכיבים הטבעיים המצויים בו. שילוב של מזונות מן הצומח, ובכללם פירות עשירים בנוגדי חמצון, הוא חלק מתזונה מגוונת ובריאה.

חיזוק מן הטבע

הרימון מכיל גם ויטמינים ומינרלים החשובים לתפקוד מערכת החיסון. אכילה מגוונת של פירות וירקות ובתוכם הרימון יכולה לסייע לגוף לקבל מגוון רחב של רכיבי תזונה.

כמובן, אין פרי אחד שמספק לגוף את כל הדרוש לו, ולכן הדרך הנכונה היא לשלב מגוון פירות וירקות בצבעים ובסוגים שונים כחלק מהתפריט היומי.

גם הלב אוהב רימון

מחקרים מצביעים על כך שהרימון עשוי לתרום לבריאות הלב וכלי הדם. צריכה מאוזנת של פרי זה כחלק מתזונה בריאה יכולה להשתלב באורח חיים התומך בשמירה על בריאות הלב.

הרימון אינו תחליף לתזונה נכונה או לאורח חיים בריא, אלא תוספת טעימה וטבעית שיכולה להשתלב בהם.

לא רק טעים - גם משביע

הרימון מכיל גם סיבים תזונתיים. הסיבים תורמים לפעילות תקינה של מערכת העיכול ויכולים לסייע לתחושת שובע לאורך זמן. לכן אכילת גרגרי הרימון בשלמותם עדיפה על שתיית מיץ בלבד שכן במיץ יש בדרך כלל פחות סיבים.

היופי נמצא בפנים

גם מבחינת היופי והטבע הרימון הוא פרי מרשים. הקליפה האדומה מסתירה בתוכה גרגרים עסיסיים וצבעוניים וכל גרגר קטן מכיל שילוב של טעם מתוק וחמצמץ.

אז איך אוכלים אותו?

אפשר לשלב רימון בסלט פירות בסלט ירקות ביוגורט או פשוט ליהנות מהגרגרים כפי שהם. אפשר גם להוסיף את הגרגרים למאכלים שונים וכך להעניק להם צבע, רעננות וטעם מיוחד.

ויש גם מי שמעדיפים לסחוט את הרימון ולהכין ממנו מיץ רימונים טבעי. טעמו עשיר ומרענן והוא דרך נוספת ליהנות מהפרי. עם זאת, כדאי לזכור שבאכילת הגרגרים בשלמותם נהנים גם מהסיבים התזונתיים המצויים בהם, ולכן מומלץ לשלב בין האפשרויות.

כמו בכל מזון חשוב לשמור על מידתיות ולשלב את הרימון במסגרת תפריט מגוון ומאוזן.

הרימון הוא דוגמה נפלאה לכך שמזון בריא יכול להיות גם צבעוני טעים ומשמח.

שנה של בריאות ושפע

נאחל לכולנו שנה טובה ומתוקה שנה של בריאות ושפע ושנזכה לגזרות טובות ולביאת גואל במהרה בימינו אמן

עולם מתחדש/ דניאל לחמיש

משקפי בינה מלאכותית צפויים להחליף בעתיד את הסמארטפון ולשמש כעוזר אישי צמוד, חרף אתגרי פרטיות ומגבלות טכנולוגיות שעדיין קיימות.

הטלפון הבא שלכם יישב על האף?

דמיינו שאתם הולכים ברחוב בעיר שאינכם מכירים. במקום להוציא את הטלפון, חיצי הניווט מופיעים מול העיניים. אדם מדבר אליכם בשפה זרה והתרגום נכתב מיד על העדשה. ראיתם מוצר בחנות? אתם פשוט שואלים: "זה מחיר טוב?" ומקבלים תשובה באוזן.

עד לא מזמן זה נשמע כמו סרט מדע בדיוני. כעת גוגל, מטא וסנאפ מנהלות מרוץ אמיתי על המכשיר שעשוי להגיע אחרי הסמארטפון: משקפי בינה מלאכותית.

המשקפיים החדשים נראים כמעט רגילים, אבל מסתתרים בהם מצלמה, מיקרופונים, רמקולים ולעיתים גם מסך זעיר בתוך העדשה. הם מסוגלים לצלם, להשמיע מוזיקה, להקריא הודעות, לנווט, לתרגם שיחות ולענות על שאלות בהתאם למה שהאדם שמרכיב אותם רואה.

העוזר האישי עובר למשקפיים

אחד הכיוונים המעניינים הוא האפשרות להפוך את המשקפיים למעין עוזר אישי שנמצא עם המשתמש במשך היום. במקום לפתוח אפליקציה, להקליד ולחפש מידע, ניתן יהיה פשוט לשאול בקול ולקבל תשובה.

בעתיד הם עשויים גם להזכיר משימות, לספק מידע על מקומות וחפצים שנמצאים מולנו ולהציג הוראות בלי שנצטרך להחזיק מכשיר ביד.

וזה החידוש הגדול באמת: הבינה המלאכותית כבר לא מחכה שנכתוב לה שאלה. היא נמצאת איתנו בעולם האמיתי, רואה את הסביבה ויכולה לסייע בזמן אמת. הורה יוכל לשאול מה כתוב על אריזת תרופה, מטייל יקבל הסבר על בניין שמולו, ואדם ששכח היכן החנה יוכל לבקש מהמשקפיים להזכיר לו. לא רק גאדג'ט

השינוי אינו רק בגודל המכשיר, אלא בדרך שבה נשתמש בטכנולוגיה. במקום לשלוף את הטלפון, לפתוח אפליקציה ולהביט במסך, המשקפיים מאפשרים פשוט להסתכל, לדבר ולקבל מידע.

ומה קורה לפרטיות?

אבל לצד ההתלהבות מגיעה שאלה לא נוחה: אם המצלמה נמצאת תמיד מול העיניים מי יודע מתי מצלמים אותו? מה נשמר בענן? והאם אנחנו באמת רוצים שחברה מסחרית תראה ותשמע חלקים גדולים מהיום שלנו?

לקנות עכשיו או להמתין?

האמת היא שלא כדאי לרוץ לקנות עדיין. המחירים גבוהים, התמיכה בעברית מוגבלת, הסוללה אינה מושלמת וחלק מהמוצרים עדיין לא זמינים רשמית בישראל.

הדרך להחלפת הסמארטפון עדיין ארוכה. המשקפיים צריכים להיות קלים ונוחים, לעבוד שעות רבות ובעיקר להיות שימושיים מספיק כדי שנרצה להרכיב אותם במשך היום.

האם בעוד כמה שנים נסתכל על הסמארטפון כפי שאנחנו מסתכלים היום על הטלפון הביתי? ימים יגידו.

daniel.la.ai.2026@gmail.com

ששת סיפור

"ובה' בטחתי לא אמעד"

סיפור מופלא על בעל מקצוע שנחקר במס הכנסה

זנח תחבולות, בחר ביושר ובביטחון מלא בה',

וזכה לביטול הליכים מפתיע.

הטלפון לא הפסיק לצלצל.

ערב חג הסוכות הוא התקופה העמוסה ביותר עבור מי שעוסק בבניית סוכות ופרגולות. עוד משפחה רוצה סוכה, עוד לקוח מבקש פרגולה, ועוד אחד מתחנן:

"רק תכניס אותי בין העבודות..."

אותו יהודי עבד מבוקר עד ערב. בשלב מסוים הסתכל על רשימת ההזמנות והחליט:

זהו. אני לא מקבל יותר עבודות עד החג.

אלא שאז הגיע לקוח שלא הסכים לקבל "לא".

"תעשה לי טובה, אני חייב את העבודה לפני סוכות."

"אין לי מתי", השיב. "אני מלא לגמרי."

"אז תבוא ביום שישי."

הוא נעצר.

יום שישי?! ועוד ערב שבת שובה?!

היה לו כלל ברור במשך שנים: בערב שבת הוא לא עובד. לא משנה כמה לחץ יש וכמה כסף אפשר להרוויח - יום שישי מוקדש לכבוד שבת קודש.

אבל הלקוח המשיך להפציר.

"רק הפעם. זה לצורך מצווה, וזה לא ייקח הרבה זמן" לבסוף הוא נשבר.

"טוב. רק הפעם."

הוא לא ידע שה"פעם האחת" הזאת עומדת ללמד אותו שיעור באמונה ובביטחון שלא ישכח כל חייו.

הגיע יום שישי. במקום להתכונן לשבת כהרגלו, הוא לקח את כלי העבודה ונסע לבצע את העבודה.

בשלב מסוים הבחין בכמה אנשים שהסתובבו באזור והביטו בו. הוא לא ייחס לכך חשיבות מיוחדת.

רק מאוחר יותר הבין שהמבט הזה היה תחילתו של סיפור שלם.

חלף זמן, ואז הגיעה ההודעה שהקפיצה לו את הלב:

מס הכנסה. הוא מוזמן לחקירה.

פתאום הראש התחיל לרוץ.

מה הם יודעים? מה הם ראו? מה ישאלו? ומה הם יכולים לעשות לי?

וכשהפחד נכנס - מתחילים לחפש פתרונות.

הוא החל להרים טלפונים.

אחד הציע פתרון כזה, השני רעיון אחר.

"אולי פלוני יכול להוסיף קבלות לפנקס..."

אחר הציע:

"אולי נעזר בפלוני, שעבד בעבר במשרד ממשלתי. יש לו קשרים במקומות הנכונים, ואולי תמורת תשלום הוא יוכל לעזור"

וכך עלו הרעיונות בזה אחר זה.

טלפון לזה, בירור אצל ההוא, עזרה מפה ועצה משם.

אבל קרה דבר מעניין: ככל שהוא חיפש יותר פתרונות - כך הלחץ שלו הלך וגבר.

כל פתרון הוליד בעיה אחרת. כל רעיון דרש עוד סידור.

עד שברגע מסוים הוא עצר.

מה אני עושה?!

אני הרי מאמין שיש בורא לעולם שמשגיח עליי בכל צעד ושעל. אני מאמין שהפרנסה ממנו. אני מאמין שאיש אינו יכול לקחת ממני דבר שלא נגזר עליי.

אז למה אני מתנהל כאילו הכול תלוי בקבלה הזאת, באדם ההוא ובקומבינה הבאה?

אם אני באמת מאמין - איפה הביטחון שלי?

"תפסיקו הכול"

באותו רגע הוא קיבל החלטה.

לא עוד פתרונות ולא עוד ניסיונות לסדר את המציאות.

הוא התחיל להתקשר בחזרה לאנשים שאליהם פנה.

"תעזוב. אל תעשה כלום."

לשני אמר:

" ת ב ט ל את מה שדיברנו."

בלי קומבינות. בלי קבלות שסידרו במיוחד. בלי אנשים שמושכים בחוטים. רק הוא - והקב"ה.

ולשלישי: "לא צריך שום קבלה."

אחד אחרי השני הוא הודיע לכולם:

"תפסיקו הכול. אני לא רוצה שתעשו בשבילי שום דבר." אנשים לא הבינו.

"מה קרה? הרי יש לך חקירה!"

"נכון." "אז מה תעשה?" "אני אלך לחקירה."

"ככה?!"

"ככה."

הוא החליט להגיע, לומר את האמת ולבטוח בה'.

לא משום שידע שהתוצאה תהיה טובה. בדיוק להפך - הוא לא ידע מה עומד לקרות.

וזו הייתה נקודת המפנה.

עד עכשיו הוא ניסה להשיג ביטחון בכך שישלוט בתוצאה. עכשיו הבין שביטחון אמיתי הוא לדעת שאינך שולט בתוצאה - אבל יש מי שכן.

בדרך לחקירה

הגיע היום.

הוא נסע למשרדי מס הכנסה.

בלי קומבינות. בלי קבלות שסידרו במיוחד. בלי אנשים שמושכים בחוטים. רק הוא - והקב"ה.

הוא נכנס, המתין, ולבסוף נקרא לחקירה.

החוקר שאל שאלות, עבר על החומר, בדק מסמכים ורשם.

והיהודי ישב מולו.

הלב פועם, אבל בפנים הייתה תחושה חדשה: ביטחון.

"ריבונו של עולם", חשב, הכול בידיים שלך.

ואז הגיע הרגע.

החוקר הסתכל עליו ואמר:

"תשמע, אני לא יודע למה, אבל אני לא מסוגל לעשות לך כלום."

היהודי הביט בו בתדהמה.

החוקר המשיך:

"אני כותב דו"ח, מכניס אותו לתיק - ותקווה שלא יפתחו אותו לעולם."

זהו?!

כל הפחד. כל הטלפונים. כל הרעיונות. כל הניסיונות למצוא פתרונות

הוא יצא מהמשרד - אבל כבר לא אותו אדם שנכנס אליו.

מי באמת מנהל את העולם?

אפשר לומר שהיה לו מזל. אפשר לומר שהחוקר היה נחמד.

אבל הוא ידע היטב איזה תהליך עבר.

בתחילה הוא נשען על כל דבר אפשרי: על פלוני, על אלמוני, על קבלה, על עצה ועל תחבולה.

הוא חיפש ביטחון בכל מקום - ולא מצא מנוחה.

ורק כאשר עצר ואמר לעצמו: אני עושה את המוטל עליי, אבל את התוצאה אני משאיר לבורא עולם - הוא זכה לראות כיצד הדברים מסתדרים בדרך שלא יכול היה לתכנן בעצמו.

אין פירוש הדבר שאדם אינו צריך לעשות השתדלות. בוודאי שעליו לעבוד ביושר, לנהל את עסקיו כחוק ולעשות את המוטל עליו.

אבל יש הבדל עצום בין השתדלות לבין המחשבה: "אם אני לא אסדר הכול בעצמי - אני אבוד."

העבודה היא כלי לפרנסה - היא איננה מקור הפרנסה.

הלקוח אינו מקור הפרנסה.

העסק אינו מקור הפרנסה.

האדם בעל הקשרים אינו מקור הישועה.

הקב"ה הוא הזן והמפרנס, והוא המנהל את העולם.

והביטחון האמיתי אינו לומר "הכול משמים" רק אחרי שכבר ניסינו הכול ואין לנו עוד מה לעשות.

ביטחון אמיתי הוא לדעת שהכול משמים גם כשעדיין יש בידינו לפעול, לסדר ולנסות - ובכל זאת לזכור שההשתדלות היא רק כלי, והתוצאה כולה בידיו של הקב"ה.

וזהו הלקח שליווה אותו מאותו יום:

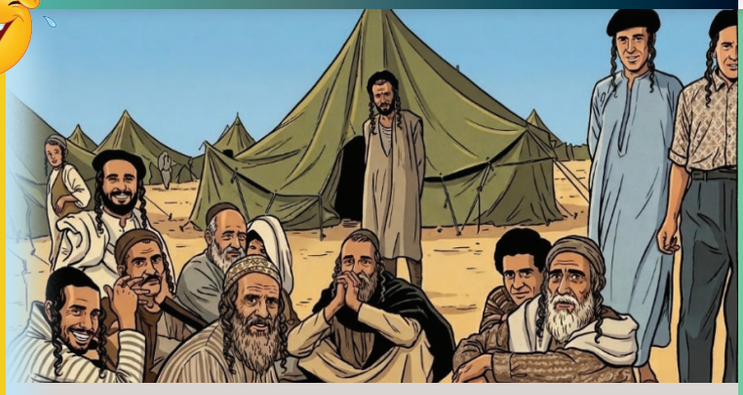
"וּבַה' בָּטַחְתִּי לֹא אֶמְעָד".

"אַשְׁרֵי אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ".

אולפן הקלטות סטודיו בוטיק בני עי"ש / גברים michaelg4u101@gmail.com מספר לווצאפ בלבד: 054-4857848

אתגרים

מבט לאחור/ הרב אביהוא שאער

"כִּי שְׁאַל נָא לְיָמִים רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנֶיךָ" (דְּבָרִים ד' לב')

הֲקָמַת הַיִּשׁוּב - "בְּנֵי עִי"ש"

עֲבוּר תּוֹשָׁבֵי מַעֲבָרֶת "מַסְמִיָה"

"מַסְמִיָה" הָיְתָה יִשּׁוּב עֲרָבִי בְּאֵזוֹר הַשְּׁפֵלָה. בְּמִלְחֶמֶת הָעַצְמָאוּת נִכְבַּשׁ הַיִּשּׁוּב וְתוֹשְׁבָיו הָעַרָבִים נִמְלְטוּ. בְּ 1950 הִתְיַשְּׁבוּ בּוֹ עוֹלִים מִיְּהֲדוּת תֵּימָן שֶׁהִתְאַרְגְּנוּ בְּמִסְגֶּרֶת תְּנוּעַת "פּוֹעֲלֵי אֲגַדַּת יִשְׂרָאֵל". הִתְיַשְּׁבוּת זֹאת הִתְפַּתְּחָה לִהְיוֹת מַעֲבָרַת "מַסְמִיָה", אוֹ בִּשְׁמָהּ הָרִשְׁמִי מַעֲבָרַת "מַשְׁמִיעַ שָׁלוֹם". רִאשׁוֹנֵי הַמִּתְיַשְּׁבִים בַּמַּעֲבָרָה הָיוּ יְהוּדֵי מְחוֹז צְ'עְדָה וּסְבִיבוֹתֶיהָ, וִיהוּדֵי נַאגְ'רָן - שֶׁהַיּוֹם הִיא תַּחַת שִׁלְטוֹן סָעוּדִי. לְאַחַר־יָמִים הִגִּיעוּ לְמַעֲבָרָה "יְהוּדֵי אַל – יַאמַן" וּבְרֹאשָׁם **מָארִי אַהֲרֹן דַּנִין זצ"ל** בְּהוֹרָאָתוֹ הַיְשִׁירָה שֶׁל מָרָן הַחֲזוֹן אִי"שׁ זצ"ל, וּ**מָארִי יְחִיא אַלְקַשַּׁאמַה** זצ"ל שֶׁהִגִּיעַ עִם מִשְׁפַּחְתּוֹ מִזַּבְּדִיאַל. כְּמוֹ כֵן הִגִּיעָה הַיְשִׁישׁ מִמַּעֲבָרַת "עַתְלִית" מִשְׁפַּחַת שַׁאעַר וּבְרֹאשָׁהּ **מָארִי סָעִיד שַׁאעַר** זצ"ל. בְּמַעֲבָרָה הִשְׁתַּכְּנוּ גַּם עוֹלִים מִפָּרַס - רַבִּי בָּרוּךְ כֹּהֵן זצ"ל וְאָחִיו יִצְחָק וְעוֹד, וְכֵן עוֹלִים מִכּוּרְדִיסְטָן וּמִתּוּנִיס. כְּשְׁמוֹנֶה שָׁנִים הִתְגּוֹרְרוּ הָעוֹלִים בְּאֹהָלִים, עַל הַכְּבִישׁ הַמְּחַבֵּר אֶת מֶרְכַּז הָאָרֶץ לִדְרוֹמָהּ - לָעָרִים "בְּאֵר שֶׁבַע" וְ"אַשְׁקְלוֹן". הַתְּנָאִים הַגַּשְׁמִיִּים הָיוּ קָשִׁים אוּלָם הָרוּחָנִיּוּת פָּרְחָה וְשִׂגְשְׂגָה. בְּהוֹרָאַת מָרָן הָ"חָזוֹן אִי"שׁ" הָיָה הַגָּאוֹן **הַצַּדִּיק רַבִּי אֶלִיעֶזֶר בְּרִיזֵל** זצ"ל מַגִּיעַ פְּעָמִים בְּשָׁנָה, בְּ"שַׁבָּת הַגָּדוֹל" וּבְ"שַׁבַּת שׁוּבָה", לְחַזֵּק אֶת הַיְּהוּדִים הַכְּשֵׁרִים בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת. מְנוֹת הַמָּזוֹן חֻלְּקוּ בְּמִדָּה וּבְמִשׁוּרָה בְּמִכְסַת נְפָשׁוֹת, וְלֹא הָיָה הַקֹּמֶץ מַשְׁבִּיעַ אֶת הָאֲרִי. לָכֵן, תּוֹשָׁבֵי הַמַּעֲבָרָה שֶׁהָיוּ אֵיתָנִים בְּיַחֲדוּתָם דָּרְשׁוּ גַּם פַּרְנָסָה - "לֶחֶם עֲבוֹדָה!". וּכְשֶׁלֹּא מָלְאָה בַּקָּשָׁתָם, יָצְאוּ בְּנַעֲרֵיהֶם וּבְזִקְנֵיהֶם לְהַפְגִּין וְלִמְחוֹת עַל הַכְּבִישׁ הָרָאשִׁי כְּשֶׁטּוּרְיוֹת וּכְלֵי חֲפִירָה בִּידֵיהֶם. עַד מְהֵרָה "נִבְקַע" הַכְּבִישׁ לִשְׁנַיִם... עוֹד דָּרְשׁוּ תּוֹשָׁבֵי הַמַּעֲבָרָה, לְהָקִים בַּמָּקוֹם יִשּׁוּב קֶבַע, אֶלָּא שֶׁרֹאשׁ הַמֶּמְשָׁלָה הָרִאשׁוֹן הֶחְלִיט שֶׁיֵּשׁ לְהַרְחִיק אֶת הַמִּשְׁתַּכְּנִים הָ"עַקְשָׁנִיִּים" מֵעוֹרֶק תַּחְבּוּרָה רָאשִׁי זֶה. בַּתְּחִלָּה כְּשֶׁהוּקַם הַיִּשּׁוּב "בְּנֵי עִי"ש" עַל שְׁמוֹ שֶׁל **רַבִּי עֲקִיבָא** יוֹסֵף שְׁלֵזִינְגֶּר זצ"ל הֶחְלַט לַעֲבֹר לְשֵׁם כְּקְהִלָּה אַחַת בְּלֵב אֶחָד.

(יְשַׁר כֹּחַ לַר' מֹשֶׁה דַּנִין הי"ו עַל עֶזְרָתוֹ הָרַבָּה)

עַל רֵאשִׁית הַהִתְיַשְּׁבוּת בַּיִּשּׁוּב, בְּגִלָּיוֹן הַבָּא בעז"ה.

להארות-
avihush200@gmail.com 0504182263

נכתב שוב בקשת קוראים

מטוס נוסעים התרסק בדיוק על קו הגבול שבין שתי מדינות. באיזו משתי המדינות יקברו את הניצולים?

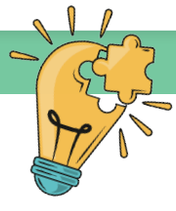
אתה בחדר קפוא וחשוך עם גפרור אחד. יש נר, תנור ועששית נפט. מה תדליק קודם?

נהג ברכב שחור, פנסיו כבויים ואין ירח. פתאום כלב שחור קפץ לכביש. הנהג בלם בזמן. כיצד?

שנו את מיקומם של 3 גפרורים כך שיתקבלו 4 ריבועים זהים

מיצאו 10 הבדלים

תשובות מחודש קודם

אתגרים:

בנין/רכב/צמר גפן

גפרורים:

9-0=9

זוכה: אנונימי

לצחוק

מֵאִישׁ מִרְמָה וְעַוְלָה תְּפַלְּטֵנִי \ אֲבִיהוּא שַׁאעָר

נזר המשכן
שיווק יודאיקה ותשמישי קדושה
ציציות וטליתות במחירים הזולים ביותר!
לאתר סירקו
073-374-4448
משלוחים לכל הארץ
איסוף מבני ע"ש בתיאום מראש

תקציר מפרק קודם: **מוישי מציל את יונאי בעזרת שיקוי פלא, והם יוצאים למבצע חשאי לביטול החרם על מנחם, אך תאונה פתאומית משבשת הכל.**

עֲצֹר!" צָעַקְתִּי לְעַצְמִי בַּלֵּב. "יוֹנַאי לֹא סְתָם יֶלֶד! אֲנִי חַיָּב לְהַאֲמִין בּוֹ."

הִסְתַּכַּלְתִּי שׁוּב עַל הַמִּתְרַחֵשׁ. כָּל הָרַאשִׁים, בְּלִי יוֹצֵא מִן הַכְּלָל, הֻפְנוּ אֶל הַכְּבִישׁ. אֲפִלּוּ הַיְלָדִים שֶׁבְּדֶרֶךְ כְּלָל נִשְׁאָרִים בַּהַפְסָקוֹת וּמְצִיצִים מֵהַחַלּוֹנוֹת יָצְאוּ הַחוּצָה. הַכִּתּוֹת רֵיקוֹת לַחֲלוּטִין. זוֹ הַסַּחַת הַדַּעַת שֶׁאַף אֶחָד לֹא יָכוֹל הָיָה לְהִתְעַלֵּם מִמֶּנָּה. "זֶה הָרֶגַע!" לָחַשְׁתִּי. גָּלַשְׁתִּי מֵהֶעָנָף בִּזְהִירוּת, רַצְתִּי בְּשֶׁקֶט, כָּפוּף, לְכִוּוּן הַבִּנְיָן. נִכְנַסְתִּי לַחֲדַר הַמַּדְרֵגוֹת, הַלֵּב דּוֹפֵק בְּחָזְקָה. הִגְעְתִּי לַכִּתָּה, הַדֶּלֶת הָיְתָה פְּתוּחָה לִרְוָחָה בִּגְלַל הַבָּהָלָה.

נִכְנַסְתִּי פְּנִימָה. הֶרִיחַ הַמֶּתֶךְ שֶׁל חָמְרֵי כְּתִיבָה וְלוּחַ מָחִיק מִלֵּא אֶת הֶחָלָל. מָצָאתִי אֶת הַתִּיק שֶׁל דָּנִיאֵל. פָּתַחְתִּי אֶת הָרוֹכְסָן הָרָאשִׁי בְּמְהִירוּת. דָּחַפְתִּי אֶת "קִבְּיַת הַצְּחוֹק" שֶׁל יוֹנַאי עָמֹק פְּנִימָה, בֵּין סֵפֶר הַלִּמּוּד לַמַּחְבֶּרֶת חֶשְׁבּוֹן. הַמְּשִׁימָה בָּצְעָה. יָצָאתִי מֵהַכִּתָּה, רַצְתִּי אֶל הֶחָצֵר וְחָזַרְתִּי אֶל הָעֵץ כְּדֵי לְהָקִשִׁיב נֶפֶשׁ. הַמְּהוּמָה עֲדַיִן הָיְתָה בַּכְּכָר. חִפַּשְׂתִּי אֶת יוֹנַאי בְּעֵינַי. לְבַסּוֹף, רָאִיתִי אוֹתוֹ. הוּא לֹא הָיָה פָּצוּעַ אוֹ נִדְרַס. הוּא עָמַד בְּצַד הַמִּדְרָכָה, נִרְאָה שָׁלֵם, אֲבָל לֹא צָעַק אוֹ הִתְרַגֵּשׁ. הוּא הִבִּיט סָבִיב בְּמַבָּט מְרֻצֶּה וְהָמוּם בְּעֵת וּבְעוֹנָה אַחַת.

הוּא רָאָה אוֹתִי וְסִמֵּן לִי בְּתְנוּעַת יָד חָדָה לָבוֹא אֲחָרָיו תּוֹךְ כְּדֵי שֶׁהוּא מִתְרַחֵק בִּמְהִירוּת מֵהֶהָמוֹן, וְהוֹלֵךְ לְכִוּוּן אֲחוֹרֵי שֶׁל הַתַּלְמוּד תּוֹרָה, שָׁם הָיְתָה פִּנַּת מִשְׂחָקִים נְטוּשָׁה.

"יוֹנַאי!" צָעַקְתִּי, מִתְנַשֵּׁף, כְּשֶׁהִשַּׂגְתִּי אוֹתוֹ. "מָה קָרָה? מָה זֶה הָיָה? הָיִיתִי בָּטוּחַ ש..." יוֹנַאי הֵרִים אֶצְבַּע לִשְׂפָתָיו וּמָשַׁךְ אוֹתִי לְמִסְתּוֹר מֵאֲחוֹרֵי מַכֹּלֶת אַשְׁפָּה יְשָׁנָה. הוּא הִתְנַשֵּׁף, אַף חִיּוּךְ מִסְתּוֹרִי נָסוּךְ עַל פָּנָיו. "אֲנִי בְּסֵדֶר, מוֹישִׁי. זֶה הָיָה קָרוֹב. אֲבָל זוֹ הָיְתָה הַסָּחַת הַדַּעַת שֶׁרָצִיתִי."

וְיוֹנַאי סִפֵּר: "הִתְחַלְתִּי לָלֶכֶת לְכִוּוּן הַכְּבִישׁ, בְּדִיּוּק כְּמוֹ שֶׁאָמַרְתִּי לְךָ. הוֹצֵאתִי מֵהַתִּיק אֶת 'כַּדּוּר הָרַעַשׁ'," לָחַשׁ יוֹנַאי, כְּשֶׁהוּא מוֹצִיא כַּדּוּר קָטָן, שָׁחֹר וּמְקֻמָּט, וּמַרְאֶה אוֹתוֹ לְמוֹישִׁי. "זָרַקְתִּי אוֹתוֹ עַל שְׂפַת הַכְּבִישׁ, וְאָז הִתְחַלְתִּי לִצְעֹק כְּאִלּוּ אֲנִי מִתְכּוֹנֵן 'לִפֹּל'. כַּדּוּר הָרַעַשׁ הַזֶּה, כְּשֶׁאוֹטוֹ פּוֹגֵעַ בּוֹ, הוּא עוֹשֶׂה רַעַשׁ אַדִּיר, אֲבָל הוּא לֹא מַזִּיק לָרֶכֶב." "אֲבָל שָׁמַעְתִּי צְעָקוֹת שֶׁנִּדְרַסְתָּ!" אָמַר מוֹישִׁי. "בָּרֶגַע שֶׁהָרֶכֶב פָּגַע בַּכַּדּוּר," הִסְבִּיר יוֹנַאי, "אֲנִי קָפַצְתִּי הַצִּדָּה וְנֶחְבַּאתִי מֵהֵר אֶל הַשִּׂיחִים. יֶלֶד שָׁרָאָה אוֹתִי רָץ, חָשַׁב שֶׁנִּדְרַסְתִּי. זוֹ הָיְתָה תִּגּוּבַת שַׁרְשֶׁרֶת, מוֹישִׁי. יָצַרְתִּי אֶת הַהִתְחָלָה, וְהֶעוֹלָם עָשָׂה אֶת הַשְּׁאָר כְּדֵי לְהַצְדִּיק אֶת הַתְּגוּבָה שֶׁלּוֹ. וְגַם אַתָּה חָשַׁבְתָּ שֶׁקָּרָה לִי מַשֶּׁהוּ"

יוֹנַאי הוֹשִׁיט אֶת יָדוֹ בָּהּ אַחַז פִּסַּת נְיָר קְטַנָּה, מְפֻיַּחַת, שְׁחֹרָה בַּקְצָוֹת. "בְּזְמַן שֶׁהָיִיתִי בַּשִּׂיחִים, רָאִיתִי שֶׁזֶּה נִדְבַּק לִי לְשַׂרְוּל" יוֹנַאי וּמוֹישִׁי פָּתְחוּ אֶת הַפֶּתֶק בִּשְׁקִיקָה.בַּפֶּתֶק הָיְתָה כְּתוּבָה חִידָה: **'כָּל אָרוֹן חַיָּב לִהְיוֹת מִסּוּג עֵץ'**

מוֹישִׁי וְיוֹנַאי הִבִּיטוּ בַּפֶּתֶק הַשָּׁחֹר. הַלֵּב שֶׁל מוֹישִׁי עָדַיִן דָּפַק מֵהֵר מֵהַבֶּהָלָה שֶׁחָשַׁב שֶׁיּוֹנַאי נִפְגַּע, אַךְ הַמִּלִּים הַכְּתוּבוֹת הֵעִירוּ בּוֹ סַקְרָנוּת חֲדָשָׁה.

"כָּל אָרוֹן חַיָּב לִהְיוֹת מִסּוּג עֵץ?" "מָה זֶה אָמוּר לְהַגִּיעַ?" לָחַשׁ מוֹישִׁי, מַצְמִיד אֶת הַפֶּתֶק לְפָנָיו. "עֵץ... אָרוֹן... אוּלַי זֶה קָשׁוּר לְנַגָּרִיָּה? אוֹ לְבֵית כְּנֶסֶת?"

יוֹנַאי מָשַׁךְ בִּכְתֵפָיו. "בְּדֶרֶךְ כְּלָל הַחִידוֹת שֶׁלִּי הֵן יוֹתֵר מְתֻחְכָּמוֹת מִזֶּה. זֶה נִשְׁמָע פָּשׁוּט מִדַּי. 'כָּל אָרוֹן חַיָּב לִהְיוֹת מִסּוּג עֵץ'... חַכֵּה רֶגַע."

הוּא קָרַב אֶת הַפֶּתֶק לְאַפּוֹ. "רֵיחַ שֶׁל עָשָׁן... אֲבָל גַּם רֵיחַ שֶׁל... נְיָר יָשָׁן וְדַפִּים. מָקוֹם שֶׁבּוֹ יֵשׁ הַרְבֵּה נְיָר. וְגַם אֲרוֹנוֹת... אֲרוֹנוֹת שֶׁל סְפָרִים!"

מוֹישִׁי קָפַץ. "סְפָרִים! אַתָּה מִתְכַּוֵּן לְסִפְרִיָּה?! יֵשׁ לָנוּ סִפְרִיָּה אֱזוֹרִית מַמָּשׁ גְּדוֹלָה בְּסוֹף הַכְּפָר וְהִיא בֶּאֱמֶת מְכִילָה שָׁם רַק אֲרוֹנוֹת סְפָרִים מֵעֵץ!"

"בְּדִיּוּק!" עֵינָיו שֶׁל יוֹנַאי נָצְצוּ. "סִפְרִיָּה מְלֵאָה בַּאֲרוֹנוֹת סְפָרִים מֵעֵץ. אֲנַחְנוּ חַיָּבִים לְטוּס לְשָׁם מִיָּד! אֲנִי מַרְגִּישׁ שֶׁהַנְּקֻדָּה הַבָּאָה נִמְצֵאת אִי שָׁם בֵּין הַמַּדָּפִים." הֵם טִפְסוּ בַּחֲזָרָה עַל הָעֵץ. יוֹנַאי וּמוֹישִׁי הִתְיַשְּׁבוּ עַל הַנּוֹצוֹת הַלְּבָנוֹת, וּבֶרֶגַע שֶׁהִתְיַשְּׁבוּ, הַנּוֹצוֹת הִמְרִיאוּ בְּמְהִירוּת שִׂיא. הַנּוֹף הִתְחַלֵּף תַּחְתֵּיהֶם כְּמַעַט מִיָּד. תּוֹךְ דַּקּוֹת סְפוּרוֹת הֵם נָחֲתוּ בְּשֶׁקֶט בְּסוֹף הַכְּפָר מֵאֲחוֹרֵי בִּנְיַן מָסִיבִי וּמַלְבֵּנִי - הַסִּפְרִיָּה הָאֱזוֹרִית. אֶת הַנּוֹצוֹת הֵם הִסְתִּירוּ מֵאֲחוֹרֵי בִּנְיַן הַסִּפְרִיָּה בְּתוֹךְ עֲרֵמַת שִׂיחִים גָּבוֹהַּ. הֵם נִכְנְסוּ פְּנִימָה. אוּלָם הַכְּנִיסָה הָיָה רְחַב יָדַיִם וּמוּאָר, וְהוּא הִשְׁרָה אֲוִירָה שֶׁל כָּבוֹד וְשֶׁקֶט. יוֹנַאי הִתְפַּעֵל מֵהַמַּרְאֶה. הַסִּפְרִיָּה הַזֹּאת מְאוֹד טוֹבָה, יֵשׁ בָּהּ מַמָּשׁ הַכֹּל וְהִיא גְּדוֹלָה וּרְחָבָה!

מַמָּשׁ בַּכְּנִיסָה, נִצְּבָה עֶמְדַת קַבָּלָה גְּדוֹלָה עֲשׂוּיָה עֵץ מָהֳגוֹנִי כֵּהֶה וּמַבְרִיק. מֵאֲחוֹרֵי הָעֶמְדָה יָשְׁבָה סַפְרָנִית נְעִימָה, עִם מִשְׁקְפֵי קְרִיאָה דַּקִּים. הִיא חִיְּכָה אֲלֵיהֶם לְשָׁלוֹם.

"שָׁלוֹם, יְלָדִים," אָמְרָה בְּקוֹל שָׁקֵט. "אַתֶּם צְרִיכִים עֶזְרָה בְּמְצִיאַת סֵפֶר?" מוֹישִׁי הַמְּבֻיָּשׁ לֹא יָדַע מָה לַעֲנוֹת, אֲבָל יוֹנַאי כְּבָר הָיָה עָסוּק בִּסְרִיקַת הַמָּקוֹם.

"תּוֹדָה רַבָּה," עָנָה יוֹנַאי בְּנִימוּס, "אֲנַחְנוּ פָּשׁוּט מִתְפַּעֲלִים מֵהַמָּקוֹם. אֲרוֹנוֹת הַסְּפָרִים שֶׁלָּכֶם יָפִים בְּמְיֻחָד!" הוּא הִמְשִׁיךְ לְהִתְבּוֹנֵן סָבִיב. הַסַּפְרָנִית חִיְּכָה וְחָזְרָה אֶל מִקּוֹמָהּ. "לָמָּה הִתְבַּיְּשְׁתָּה כָּל כָּךְ?" שָׁאַל יוֹנַאי אֶת מוֹישִׁי, "הַסַּפְרָנִית הִיא חֲבֵרָה שֶׁל אַחוֹתִי הַגְּדוֹלָה רָאִיתִי אוֹתָהּ אֶתְמוֹל בַּלַּיְלָה אֶצְלֵנוּ בַּבַּיִת וְלָכֵן אֲנִי מִתְבַּיֵּשׁ" לָחַשׁ מוֹישִׁי לְיוֹנַאי.

הֵם עָבְרוּ אֶת עֶמְדַת הַקַּבָּלָה. מִמּוּלָם נִמְתַּח שְׁבִיל רָחָב שֶׁהוֹבִיל לְחֶלְקָהּ הַפְּנִימִי וְהַגָּבוֹהַּ יוֹתֵר שֶׁל הַסִּפְרִיָּה. הֵם רָאוּ מוּלָם מַדְרֵגוֹת נָעוֹת עֲנָקִיּוֹת, עוֹלוֹת וְיוֹרְדוֹת לְאַט וּבְשֶׁקֶט, מוֹבִילוֹת אֶל אוּלָם הַקְּרִיאָה הַמֶּרְכָּזִי בַּקּוֹמָה הַשְּׁנִיָּה. הַמַּדְרֵגוֹת הַנָּעוֹת נָצְצוּ בְּאוֹר שֶׁקֶט שֶׁהִגִּיעַ מֵהַלּוֹנוֹת עֲנָק.

"יוֹנַאי," לָחַשׁ מוֹישִׁי בְּהִשְׁתָּאוּת, "זֶה נִרְאֶה כְּמוֹ הֵיכָל סְפָרִים עֲנָקִי!"

יוֹנַאי לֹא עָנָה. מוֹישִׁי הִסְתַּכֵּל עָלָיו וְרָאָה שֶׁהוּא חִוֵּר מְאוֹד. "מָה עִכְשָׁו? אַתָּה צָרִיךְ לִשְׁתּוֹת אֶת הַשִּׁקּוּי הַיָּרֹק? אַתָּה חִוֵּר מְאוֹד!!" "זֶה מַפְחִיד אוֹתִי" אָמַר יוֹנַאי. "מָה, מָה מַפְחִיד אוֹתָךְ? הַסִּפְרִיָּה?" יוֹנַאי לָחַשׁ לְמוֹישִׁי כְּמוֹ מִישֶׁהוּ שֶׁקָּפָא תַּחְתָּיו "הַדָּבָר הַכִּי מַפְחִיד אוֹתִי -מַדְרֵגוֹת נָעוֹת!!"

"אוֹי לָמָּה?" שָׁאַל מוֹישִׁי בַּחֲרָדָה? "אֲנִי אַסַּפֵּר לְךָ אֲבָל קֹדֶם בּוֹא נֵשֵׁב", הֵם הִסְתַּכְּלוּ סָבִיב וְחִפְּשׂוּ מָקוֹם לָשֶׁבֶת מוֹישִׁי הֵחֵל לָחוּשׁ בָּרָעָב שֶׁמַּגִּיעַ הוּא הִסְפִּיק לֶאֱכֹל הַיּוֹם רַק אֲרוּחַת בֹּקֶר לְאַחַר הַתְּפִלָּה וּלְאַחֲרֶיהָ הִתְחִילָה הַהַרְפַּתְקָה עִם יוֹנַאי וְהוּא לֹא הִסְפִּיק לְטְעֹם אוֹ לְהַכְנִיס דְּבַר מָה לְפִיו.

בְּסוֹף הַשְּׁבִיל עָמְדָה סַפַּת עוֹר יְשָׁנָה הֵם הִתְקַדְּמוּ לְכִוּוּנָהּ וְהִתְיַשְּׁבוּ, וְיוֹנַאי הֵחֵל לְסַפֵּר: "בְּאַחַת הַמְּשִׁימוֹת שֶׁלִּי הִגַּעְתִּי לְמִתְחָם קְנִיּוֹת גָּדוֹל הָיוּ שָׁם הַרְבֵּה אֲנָשִׁים אֲנִי הָיִיתִי צָרִיךְ לְהַגִּיעַ לַקּוֹמָה מִתַּחַת כְּדֵי לְהַגִּיעַ לְשָׁם הָיִיתִי צָרִיךְ לָרֶדֶת בַּמַּדְרֵגוֹת הַנָּעוֹת, הִתְקַדַּמְתִּי לְכִוּוּן הַמַּדְרֵגוֹת, לְפָנַי הָלְכוּ שְׁנֵי אֲנָשִׁים לְצִדָּךְ הָעִנְיָן נִקְרָא לָהֶם זַלְמָן וּפִישֶׁל בְּסֵדֶר?" "כֵּן, אֲנִי מַקְשִׁיב" עָנָה מוֹישִׁי "טָפֶה, אָז כָּלְנוּ הִתְקַדַּמְנוּ לְכִוּוּן הַמַּדְרֵגוֹת הַנָּעוֹת וּלְפֶתַע פִּישֶׁל שֶׁהָיָה כְּבָר קָרוֹב לַמַּדְרֵגוֹת דָּרַךְ עַל הַשְּׂרוֹךְ שֶׁלּוֹ בַּנַּעַל שֶׁהָיָה פָּרוּם וּמֵעַד מַמָּשׁ קָרוֹב לַמַּדְרֵגָה הָרִאשׁוֹנָה כְּשֶׁהוּא הֵנִיחַ אֶת רַגְלוֹ עַל הַמַּדְרֵגָה הָרִאשׁוֹנָה הוּא הִתְחִיל לִמְעֹד, מֵאֲחוֹרָיו הוֹלֵךְ זַלְמָן אַתָּה זוֹכֵר?" "כֵּן נו. תַּמְשִׁיךְ, מָה קָרָה?"

"אָז זַלְמָן הָלַךְ, וְהֶחֱלִיק עַל פִּישֶׁל הַמִּסְכֵּן וְכָךְ, כְּשֶׁהֵם אֶחָד עַל הַשֵּׁנִי, הִתְגַּלְגְּלוּ זַלְמָן וּפִשֶּׁל בַּמַּדְרֵגוֹת הַנָּעוֹת. זֶה הָיָה מַחְרִיד וְלֹא הָיָה אֵיךְ לַעֲצֹר אֶת זֶה, זֶה קָרָה בִּשְׁנִיּוֹת, הֵם הִגִּיעוּ לְמַטָּה חֲבוּלִים וּשְׂרוּטִים, כְּמוּבָן שֶׁפִּנּוּ אוֹתָם מִיָּד לְבֵית הַחוֹלִים קוּוִיתִי שֶׁהֵם יֵצְאוּ לְלֹא שְׁבָרִים, מַאָז, אֲנִי רוֹעֵד מִמַּדְרֵגוֹת נָעוֹת"

"וְאוּ זֶה נִקְרָא טְרָאוּמָה אַתָּה יוֹדֵעַ? צָרִיךְ לְטַפֵּל בָּזֶה, מָה אַתָּה אוֹמֵר שֶׁנַּעֲשֶׂה חֲיָוֶה מְתַקֶּנֶת כָּאן עִכְשָׁו?" שָׁאַל מוֹישִׁי "מָה זֶה אוֹמֵר חֲיָוֶה מְתַקֶּנֶת?" שָׁאַל יוֹנַאי "זֶה אוֹמֵר שֶׁדַּוְקָא בִּגְלַל שֶׁאַתָּה מְפֻחָד אַתָּה צָרִיךְ לַעֲלוֹת עֲלֵיהֶם וְזֶה מָה שֶׁיַּעֲבִיר לְךָ אֶת הַפַּחַד!" "אֲבָל אֲנִי פּוֹחֵד מַמָּשׁ מוֹישִׁי!!"

"אֲנִי יוֹדֵעַ יוֹנַאי. עִכְשָׁו אַתָּה צָרִיךְ לִסְמֹךְ עָלַי בְּדִיּוּק כְּמוֹ שֶׁאֲנִי סָמַכְתִּי עָלֶיךָ עַד עִכְשָׁו!" לְיוֹנַאי לֹא נִשְׁאֲרָה בְּרֵרָה הוּא רָאָה עַד כַּמָּה עִקְּשָׁן מוֹישִׁי בַּעִנְיָן, וּפָשׁוּט נָתַן לוֹ לְהוֹבִיל. הַאִם יוֹנַאי הֵצְלִיחַ לְהִתְגַּבֵּר עַל הַפַּחַד? וְאֵיךְ הֵם יִמְצְאוּ אֶת הַתְּשׁוּבוֹת לַחִידוֹת הַקְּשׁוֹת?

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם נִפְגֹּשׁ עִם הַתְּשׁוּבוֹת בַּפֶּרֶק הַבָּא.

להיות שותף במצוות זיכוי הרבים